

реждатъ вжтре . . . Грозно тегло . . . дъждъ и студъ

Студенъ, рѣзливъ вѣтъръ духа, дъждъ вали день и нощъ, водата презъ чергилата капе въ баракитѣ, а около тѣхъ локви и калъ. Женитѣ, майкитѣ отпаднали се вайкатъ и плачатъ. Децата зъзнатъ, а мжжетѣ се щуратъ. насамъ натамъ, носятъ дъски, дървета, тенекии, платнища и коватъ новъ подслонъ . . .

Върху оцѣлѣли, но поднюрили кжщи съ съборени кумини подскрижени щъркели крачатъ по голото било насамъ-натамъ и безпокойно, тревожно си дигатъ гнѣздото и дечицата. На други кжщи по-храбри щъркели носятъ въ клонъ едри прѣчки и пера, та слагатъ по оголѣлата стрѣха да виятъ ново гнѣздо.

На двора, подобно на щъркелитѣ, дѣдо и баба се пинкатъ и градятъ дървена колиба . . .

Какво казва учения. Обиколихъ всички съборени кжщи и махали въ Пловдивъ, За чудо, между многото цѣфнали, съборени или клюмнали за падане кжщи има и съвършено здрави. Навѣрно тѣ стоятъ като островчета посрѣдъ море, защото сж градени яко и добре.

Напуснахме Пловдивъ, обиколихме много села, Чирпанъ и други силно пострадали мѣста. До селата Бѣлоземъ, Маноле и Дуванджа има голѣми пукнатини по земята. Отъ едни пукнатини изригнала вода, отъ други калъ, а отъ трети — пѣсѣкъ.

Тукъ срещнахме единъ познатъ младъ българинъ, ученъ професоръ отъ Софийския университетъ, който обиколилъ всички села, дето кжщитѣ сж пострадали, за да изучи, де какво е станало.

И той ни разказва така: